

מנהגי ראש השנה התשע"ד
מתוך ה'חזון עובדיה'

שינה ביום ראש השנה!

* נהגו שלא לישון ביום ראש השנה, (דהיינו שינת צהרים), שאין זה נאה לישון ביום שבו ספרי חיים ומתים נפתחים. ואמרו בתלמוד: הישן בראש השנה – מזלו ישן כל השנה. ואם הוא עייף ומוכרח לישון, מותר לישון אחר חצות היום.

והיושב בטל ומדבר דברי חול ביום קדוש זה, נחשב לו כאילו ישן ביום דינו, ואדרבא, עדיף לו שישן, מאשר ישוחח שיחה בטלה.

***

הדלקת נרות בראש השנה!

* מדליקות הנשים נרות לכבוד יום טוב, ומברכות "להדליק נר של יום טוב". ומדליקות הנרות בשני לילי ראש השנה בברכה, ויש נוהגות להדליק הנרות לכבוד יום טוב הראשון של ראש השנה מבעוד יום, כמו בערב שבת.

***

אכילת הסימנים בראש השנה

* נהגו לאכול בשני הלילות של ראש השנה מיני מאכלים לסימן טוב לכל ימות השנה. ונכון יותר לאוכלם בתוך הסעודה, אחר אכילת כזית פת של ברכת המוציא.

סגולות לראש השנה!
 הרב אברהם אביב זצ"ל

- 1) יזהר בתפילה האחרונה של השנה, תפילת מנחה של ערב ר"ה, והמתפללה בכוונה, יכול לתקן ולהעלות את כל התפילות של כל השנה שעברה שלא כיוון בהם.
- 2) כל תחושה ודיבור של האדם בראש השנה, משפיע על כל השנה כולה! לכן, יזהר האדם מאוד שלא לכעוס, ולא להצטער, ולא להוציא דברי צער וכעס מפיו.
- 3) **כתב החת"ם סופר:** כל הקונה מפטיר של ר"ה – תשרה עליו רוח שכינה כל השנה!

הזהרות לראש השנה

- 4) **כותב ר' חיים פלאגי זצ"ל:** יאמר ברכת 'שהחיינו' בליל ר"ה, לאט ובאימה ובריאה, ויכוון: להודות לה' יתברך שזיכה אותו לחיות גם בשנה זו ולהגיע לרגע זה, ויזכור כמה לא זכו להגיע ללילה הזה. והאומרה בשמחה והודאה – סגולה שיגיע גם לר"ה הבא בשמחה!
- 4) השפעה עצומה על כל השנה יש לכך שאב המשפחה יכנס לבית בשמחה ויברך את כולם במאור פנים לשנה טובה. ואח"כ יאמר 'פתח אליהו' עד 'קם רבי שמעון' ויוסיף פסוקי ברכה מהמחזורים. ויזהרו שלא לדבר דברי חולין!
- 5) נוהגים לקנות סכין חד וחדש לר"ה.

הנהגות אחרות נכתבו ב"ה'

מנהגי ראש השנה התשע"ד
מתוך ה'חזון עובדיה'

ואין לברך לפנים ברכת הנהנין, כיוון שברכת "המוציא" פוטרם.

ורק הנהיגים לאוכלם בין הקידוש לנטילה צריכים לברך על הפירות את ברכתם.

* טועמים תחילה מהפרי ואח"כ אומרים את ה'יהי רצון, וטוב יותר שבעל הבית יאמר הקול בקול והשומעים יצאו י"ח, מכיוון שברוב עם הדרת מלך.

* נוהגים שלא לאכול אגוז בליל זה, שהוא גימטריא 'חטא', וע"פ הקבלה לא יאכל ענבים שחורים, ולא מאכלים מרים וחמוצים.

***

ברכת 'שהחיינו' בראש השנה

* ישנה מחלוקת האם יש להזכיר ברכת 'שהחיינו' בקידוש ליל שני של ראש השנה, ולכן ישתדל להביא פרי חדש אל השולחן, וכשיברך "שהחיינו" בקידוש יכוון לפטור את הפרי החדש. ואם אין לו פרי, יקח בגד חדש ויפטרונו בברכת שהחיינו, ואם אין לו זאת כלל, בכל זאת יאמר שהחיינו בקידוש. * נוהגים לערוך 'תשליך' לאחר מנחה ביום הראשון, ואם שכח יעשה ביום שני אחר מוסף, ונשים פטורות מתשליך. (ילקו"י)

הנהגות נחום ציאנוב שליט"א
מתוך הספר 'כז'

הקושי לעזור בבית

פחות אדום מהדם של גברת רבינוביץ? ילדיך פחות חשובים מילדי גברת רבינוביץ? "מה אתם חושבים שהיה עונה? בערך כך: "עזוב שטויות! אשתי סתם משחקת, וכי אתה בטוח שאיננה יכולה לקום?" אבל ההסבר האמיתי הוא כזה: לאשתו הוא חייב, לגברת רבינוביץ אינו חייב. לאדם קשה עם חובה – הוא בורח ממחויבות. אבל המבחן האמיתי של האדם, הוא דווקא במקום הקושי, בשעה הקשה. יהודי מקים בית, לא כדי לקבל אלא כדי לתת ולתת, ובצורה הקשה ביותר – לאותה אישה שאני מחויב כלפיה, או לאותו בעל שאני מחויבת כלפיו. זאת מלבד העובדה, שמכיוון שחובה זו הינה יום יומית – הדבר קשה שבעתיים. כי חד פעמי זה לא סוף העולם, הבעיה היא עם ה"יום יום".

בהפטרה של יום הכיפורים הקב"ה מודיע לעם ישראל שאין הוא חפץ שהם יערכו צומות ותעניות בלא שישנו את מעשיהם. אלא אומר הפסוק שהעיקר הוא שישנו את מעשיהם ויעשו 8 דברים חשובים כשהדבר הגדול מכולם הוא: "ומבשרך [=אשתך/בעלך] לא תתעלם". כלומר, חסד בתוך הבית. ומדוע היא נמנית כהדרגה האחרונה? כי אדם יכול להיות טוב ונחמד בחוץ, ובבית ממש קשה לו, משום שבבית זו מחויבות.

ואם יעשה זאת האדם מובטח לו: "אז יבקע פשח אורף, וארכתך מהרה תצמח, והלך לפניך צדקך, כבוד ה' יאספך, אז תקרא וה' יענה, תישוע ויאמר הנני". איזה הבטחות!! מדוע הבטחות גדולות כל כך? כי החסד בתוך הבית הוא הקשה מכל החסדים.

הסיפור שתקראו כרגע, אולי תתקשו להאמין שהוא קרה, אך אני הייתי שותף לו בעצמי במציאות. אישה אחת צלצלה אלי פעמים רבות לבכות על רוע מזלה. בעלה הוא אחד מגדולי בעלי החסד, ושמו הטוב הולך לפניו. כבר בעבר היא התאוננה רבות באוזני: "החסד שלו הוא לכל העולם, אך מה איתי? לי – אין בעל! לילדים – אין אבא!". כמה פעמים היא התקשרה אלי עם הטענה הזו.

יום אחד היא התקשרה ומיד פרצה בבכי. היא סיפרה לי כי היא ב"שמירת הריון", ובעלה? כמובן, לא עוזר לה, כי "רבים צריכים לו", ואין לו זמן מיותר לאשתו. היא מספרת בבכי: "הפעם, בשמירה הזאת החלטתי שלא כבעבר: לא אכפת לי! אין לי כוח לריב איתו! שילך עם החסדים שלו! בתי כבר גדולה, אני מסתדרת איתה נהדר". אבל היום, הבת יצאה לטיול שנתי עם כיתתה, לכן בקשתי מבעלי הנכבד, שיבוא באופן חד פעמי, בשעה 12:00 בצהריים, כדי לקבל את הילדים, ולהאכילם.

"בסדר אין בעיות" השיב. נוכחתי לראות כי גם לו ו"לחסדיו" יש איזה שהוא קו אדום. "בעשרה לשתים עשרה, הוא מרים טלפון: 'אני נורא מצטער! לא אוכל להגיע, כי יש כאן איזו אישה מסכנה, שהיא בשמירה לפני לידה, ואין מי שיעזור לה...'". והיא פרצה שוב בבכי תמרורים: "אישה מסכנה בשמירה שאין מי שיעזור לה...". מעשה כהוויתו שהייתי עד לו!! אם, מישהו מכם, היה שואל אותי: "ר' יהודי, וכי הדם של אשתך

